PARLAMENT EUROPEJSKI

2004 *2009*

Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych

LIBE_PV

Projekt sprawozdania
Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych w sprawie delegacji do ośrodków dla osób ubiegających się o azyl i imigrantów w Wielkiej Brytanii

SPRAWOZDAWCA: Panayiotis DEMETRIOU

WSTĘP

Delegacja czworga posłów do PE (patrz: lista uczestników - załącznik 1) udała się do Wielkiej Brytanii, gdzie dołączyło do nich troje posłów do PE (patrz: lista uczestników - załącznik 1), którzy byli już na miejscu i wzięli udział w części wizyty. Delegacji przewodniczyła Martine ROURE (PSE), a sprawozdawcą był Panayiotis DEMETRIOU (PPE-DE). Wizyta odbyła się w dniach 21, 22 i 23 listopada 2007 r.

Celem delegacji było przeprowadzenie analizy obecnych warunków panujących w ośrodkach zatrzymania dla imigrantów oraz bezpośrednie sprawdzenie sytuacji dotyczącej przyjmowania osób ubiegających się o azyl i nielegalnych imigrantów w Wielkiej Brytanii, a także dokonanie oceny sposobu wprowadzania w życie odpowiednich dyrektyw i rozporządzeń europejskich takich jak:

- dyrektywa Rady 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiająca minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl[1] (dyrektywa w sprawie przyjmowania)
- dyrektywa Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich[2] (dyrektywa w sprawie procedur)
- rozporządzenie Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiające kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego[3] (rozporządzenie Dublin II)

[1] *Dziennik Urzędowy L 031 z 6.02.2003, str. 0018 – 0025.*
[2] *Dziennik Urzędowy L 326 z 13/.12.2005, str. 0013 – 0034.*
[3] *Dziennik Urzędowy L 050 z 25.02.2003, str. 0001 – 0010.*

W tym celu delegacja zaplanowała wymianę poglądów z organami rządowymi i przedstawicielami społeczeństwa obywatelskiego (załącznik 2) [1].

Wizyta była jedną z szeregu wizyt członków komisji LIBE, których celem było bezpośrednie sprawdzenie warunków, w jakich przetrzymywani są imigranci w różnych państwach członkowskich UE. Wizyta w Wielkiej Brytanii miała miejsce po podobnych delegacjach do Włoch (Lampedusa), Hiszpanii (Ceuta i Melilla, Wyspy Kanaryjskie), Francji (Paryż), na Maltę, do Grecji (Samos i Ateny) i Belgii.

Wizyta koncentrowała się na trzech ośrodkach:

- ośrodek deportacyjny dla imigrantów Yarl's Wood[2] (Clapham)
- ośrodek przyjmowania imigrantów Oakington[3] (w pobliżu Bedford)
- ośrodek deportacyjny dla imigrantów Harmondsworth[4] (w pobliżu lotniska Heathrow)

Przed wizytą w tych ośrodkach delegacja otrzymała istotne informacje od organizacji pozarządowych i innych organizacji działających w dziedzinie imigracji i azylu, takich jak stowarzyszenie osób odwiedzających zatrzymanych imigrantów AVID (*Association of Visitors to Immigration Detainees*), Rada ds. Uchodźców (*Refugee Council*), Jezuicka Służba Uchodźcom (*Jesuit Refugee Service*), Barbed Wire Britain, Komisja Praw Człowieka Irlandii Północnej (*Northern Irelands Human Rights Commission*), którym delegacja chciałaby podziękować.

W Londynie odbyło się również spotkanie z kilkoma organizacjami[5] zajmujących się odwiedzinami u zatrzymanych w ośrodkach zatrzymania.

Przed wizytą delegacji uczestnikom dostarczono sprawozdania przygotowane przez Głównego Inspektora Więzień Wielkiej Brytanii po inspekcjach przeprowadzonych w trzech ośrodkach. Uczestnicy otrzymali również sprawozdania od niezależnych rad monitorujących (*Independent Monitoring Boards*).

Delegacji towarzyszyła Służba Audiowizualna Parlamentu Europejskiego współpracująca z lokalną ekipą telewizyjną. Zamysłem było przedstawienie tego działania europejskiego za pośrednictwem serwisu Europe by Satellite (Europa przez satelitę)[6] (EbS). Wizyta została odpowiednio zrelacjonowana w prasie. Dziennikarze nie mieli wstępu do ośrodków. W ostatnim dniu posłowie do PE zorganizowali konferencję prasową.

INFORMACJE OGÓLNE

W 2005 r. rząd brytyjski określił pięcioletni plan realizacji nowej polityki azylowej i imigracyjnej. Dotyczył on głównie wprowadzenia w życie nowego modelu azylowego, w tym szybkiej procedury rozpatrywania wniosków niektórych osób ubiegających się o azyl, oraz zwiększenia liczby wydaleń i deportacji osób podróżujących tranzytem lub osób, w

[1] Program wizyty stanowi załącznik 2.
[2] Yarl's Wood Immigration Removal Centre, Twinwoods Road, Clapham, Bedfordshire, MK41 6HL.
[3] Oakington Barracks, Longstanton, Cambridgeshire, CB4 5EJ.
[4] Harmonsworth Immigration Removal Centre
Colnbrook by Pass, Harmondsworth, West Drayton, UB7 0HB.
[5] Lista organizacji reprezentowanych na spotkaniu znajduje się w załączniku 3.
[6] EbS jest kanałem telewizyjnym instytucji europejskich dostarczającym bezpłatne materiały filmowe i krótkie relacje mediom zainteresowanym aktualnościami dotyczącymi UE.

przypadku których procedury azylowe zostały wyczerpane.

W czasie wizyty posłów do Parlamentu Europejskiego za kontrolę granic, zarządzanie imigracją w Wielkiej Brytanii i rozpatrywanie wniosków o pozwolenie na pobyt, przyznanie obywatelstwa i udzielenie azylu odpowiadała Agencja ds. Ochrony Granic i Imigracji (*Border and Immigration Agency (BIA)*), organ wykonawczy brytyjskiego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Dnia 14 listopada 2007 r. premier ogłosił utworzenie w 2008 r. nowej organizacji, która zastąpi Agencję ds. Ochrony Granic i Imigracji. Nowa Agencja ds. Ochrony Granic przejmie wszystkie zadania Agencji ds. Ochrony Granic i Imigracji, odpowiedzialność za wydawanie wiz brytyjskich oraz zadania personelu Urzędu Podatkowego i Celnego na granicach.

Wielka Brytania stosuje konwencję genewską z 1951 r. dotyczącą statusu uchodźców oraz europejską konwencję praw człowieka, która uniemożliwia wysłanie osoby do kraju, w którym istnieje realne ryzyko, że osoba ta zostanie narażona na tortury i nieludzkie lub poniżające traktowanie albo karanie.

Wielka Brytania zgłosiła zastrzeżenie do Konwencji praw dziecka ONZ[1] w przypadku dzieci, którym państwo to odmawia prawa wjazdu i przebywania w Wielkiej Brytanii.

Dyrektywy i rozporządzenia europejskie dotyczące azylu mają zastosowanie do Wielkiej Brytanii (dyrektywa w sprawie przyjmowania, dyrektywa w sprawie procedur i rozporządzenie Dublin II, wymienione powyżej). Jednakże według sprawozdania Komisji Europejskiej z listopada 2007 r.[2] Wielka Brytania znajduje się wśród wymienionych przez Komisję państw członkowskich, które nie stosują dyrektywy w sprawie przyjmowania w ośrodkach zatrzymania. Komisja przypomina, że dyrektywa nie dopuszcza wyjątków pozwalających odstąpić od jej stosowania, a przepisy w niej zawarte dotyczą wszystkich placówek, w tym także ośrodków zatrzymania.

Procedura azylowa

Jeżeli dana osoba wjeżdża do Wielkiej Brytanii bez stosownych dokumentów podróży, zostaje zapytana o przyczynę braku dokumentów. Jeżeli fakt nieposiadania dokumentów może zostać dobrze uzasadniony, osobę tę można umieścić w ośrodku przyjmowania.

Jednak w przypadku fałszywych dokumentów lub bezpodstawnych wyjaśnień dotyczących braku wymaganych dokumentów osoba taka może zostać oskarżona i trafić do więzienia. Po pobycie w więzieniu osoby te (więźniowie o obcym obywatelstwie) umieszczane są w ośrodkach zatrzymania do czasu odesłania do kraju pochodzenia.

[1] Konwencja genewska z 1951 r. dotycząca statusu uchodźców, Konwencja praw dziecka ONZ – Wielka Brytania zgłosiło zastrzeżenie: *„c) W zakresie, w jakim postanowienia te odnoszą się do wjazdu, pobytu i wyjazdu z Wielkiej Brytanii osób, które na mocy prawa Wielkiej Brytanii nie posiadają prawa wjazdu i przebywania w Wielkiej Brytanii, oraz do uzyskania i posiadania obywatelstwa, Wielka Brytania zastrzega sobie prawo do każdorazowego ich stosowania według własnego uznania."*

[2] Sprawozdanie Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie stosowania dyrektywy 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl, COM(2007) 745 końcowy.

Osoby, które natychmiast zostały uznane za nieposiadające prawa do azylu, mogą zostać umieszczone w areszcie w celu szybkiego odesłania do kraju pochodzenia.

Rzadziej osoby występujące o azyl (do 30% zgodnie z celem określonym przez rząd w pięcioletniej strategii dotyczącej imigracji i azylu) mogą zostać zatrzymane w jednym z 10 ośrodków deportacyjnych, jeżeli urzędnicy imigracyjni uważają, że istnieje ryzyko ucieczki, jeżeli osoby te pochodzą z tzw. bezpiecznych krajów[1], do których zastosowanie mają przepisy o prawie do odwołania bez zawieszenia procedury deportacyjnej (*non-suspensive appeals - NSA*) lub jeżeli ich wniosek powinien zostać szybko rozpatrzony, a w razie odmowy mogą oni zostać szybko odesłani do kraju pochodzenia. Osoby, w przypadku których konieczne jest zachowanie wysokiego poziomu bezpieczeństwa i kontroli, mogą zostać zatrzymane w kilku zakładach karnych. W Irlandii Północnej osoby ubiegające się o azyl są zatrzymywane w więzieniach, ponieważ nie ma tam specjalnie przeznaczonych do tego obiektów zatrzymania.

Wnioski o azyl można składać w momencie wjazdu do Wielkiej Brytanii lub jeżeli dana osoba przebywa już w kraju – w prowadzonym przez BIA wydziale ds. azylu w Croydon lub w Liverpoolu.

Osoba może zostać zatrzymana w czasie rozpatrywania wniosku.

Od marca 2007 r. wszystkimi nowymi wnioskami o azyl zarządza system, który przydziela je jednej osobie, która będzie zajmować się każdym aspektem wniosku od początku do końca. Osoba ta nazywa się *urzędnikiem właściwym dla sprawy.*[2]

Do obowiązków urzędnika właściwego dla sprawy należy:

- przeprowadzenie rozmowy z osobą występującą o azyl;
- podjęcie decyzji w sprawie wniosku;
- zarządzanie wszelkim wsparciem, do którego wnioskodawca jest uprawniony;
- dostarczenie oficjalnych dokumentów;
- reprezentowanie Agencji ds. Ochrony Granic i Imigracji w razie wniesienia przez wnioskodawcę odwołania do sądu;
- organizacja integracji ze społeczeństwem Wielkiej Brytanii lub powrotu do kraju pochodzenia – dobrowolnego lub w drodze przymusowej deportacji.

Rozpatrywanie wniosku o azyl jest kilkuetapowe:

1. Krótka rozmowa – „rozpoznanie". Następuje rejestracja osoby występującej o azyl i rozpoczyna się proces ubiegania się o azyl. Wnioskodawca powinien okazać paszport lub dokument podróży w celu ustalenia tożsamości i narodowości oraz poparcia wniosku. Następuje pobranie odcisków palców, wykonanie fotografii i zgromadzenie wszelkich innych informacji o cechach fizycznych. Zadawane są podstawowe pytania

[1] Patrz: lista w załączniku 4.

[2] Celem urzędnika właściwego dla sprawy jest zamknięcie sprawy dotyczącej wniosku w ciągu sześciu miesięcy, łącznie z odwołaniami. Oznacza to, że w przypadku uznania wniosku po sześciu miesiącach wnioskodawca rozpocznie integrację ze społeczeństwem Wielkiej Brytanii lub w przypadku jego odrzucenia powróci do swojego kraju – dobrowolnie lub w drodze przymusowej deportacji.

dotyczące wnioskodawcy. W razie potrzeby może być zapewniona obsługa tłumacza ustnego.

W zależności od wyników rozpoznania, przy założeniu, że Wielka Brytania jest państwem właściwym do rozpatrzenia wniosku, wnioskodawcy mogą na sami znaleźć zakwaterowanie u rodziny lub przyjaciół, udać się do specjalnego ośrodka dla osób ubiegających się o azyl (*induction centre*) lub mogą zostać zatrzymani w jednym z ośrodków deportacyjnych.

Zatrzymanie może nastąpić na każdym etapie rozpatrywania wniosku o azyl.

2. Właściwa rozmowa jest jedyną szansą na wyjaśnienie BIA obawy przed powrotem do kraju pochodzenia, przedstawienie dowodów i wszelkich dokumentów na poparcie wniosku.

   Po rozmowie władze imigracyjne mogą zatrzymać wnioskodawcę lub zalecić kontynuację zatrzymania, jeżeli uważają, że decyzja w sprawie może zapaść szybko lub że może dojść do utraty kontaktu z wnioskodawcą, lub też na czas oczekiwania na decyzję w sprawie mogą przyznać tymczasowe zezwolenie na wjazd do Wielkiej Brytanii, co zazwyczaj wiąże się z obowiązkiem zgłaszania się.

3. Urzędnik właściwy dla sprawy dąży do wydania wnioskodawcy decyzji w ciągu około 30 dni od daty złożenia wniosku. Decyzję tę podejmuje na podstawie rozmowy w sprawie azylu, wszelkich dostarczonych dowodów oraz informacji, które o kraju pochodzenia posiada BIA.

4. Jeżeli urzędnik właściwy dla sprawy uzna, że nie ma podstaw do udzielenia azylu, wnioskodawcy przysługuje prawo odwołania się do Sądu ds. Azylu i Imigracji, który jest niezależny od Agencji ds. Ochrony Granic i Imigracji. Czas na wniesienie odwołania jest ograniczony.

5. W przypadku odrzucenia wniosku o azyl wnioskodawca może mieć obowiązek regularnego zgłaszania się do BIA. W razie niedopełnienia tego obowiązku osoba taka może zostać zatrzymana.

Prawo do odwołania bez zawieszenia procedury deportacyjnej (*non-suspensive appeals*)

W niektórych przypadkach – jeżeli brak jest podstaw do ubiegania się azyl („wniosek jednoznacznie bezzasadny") i jeżeli wnioskodawca pochodzi z niektórych krajów „zastrzeżonych" – osoba taka nie ma prawa do wniesienia odwołania, gdy nadal przebywa w Wielkiej Brytanii. Zostaje ona wydalona z kraju i musi wnosić odwołanie spoza Wielkiej Brytanii.

Ten rodzaj odwołania to „odwołanie bez zawieszenia", a kraje, o które chodzi, znane są jako „kraje wskazane dla odwołania bez zawieszenia".

Wobec części osób ubiegających się o azyl stosowana jest szybka procedura: osoby, które

pochodzą z kraju uznawanego za „kraj bezpieczny”[1] (Pakistan, Indie itd.), otrzymują decyzję o powrocie do swojego kraju. Mogą one odwoływać się od decyzji, lecz ich odwołanie nie wiąże się z zawieszeniem procedury deportacyjnej. Zostają one zatem one wydalone i mogą wnieść odwołanie z własnego kraju.

Ośrodki zatrzymania

Obecnie na terytorium Wielkiej Brytanii działa 10 ośrodków deportacyjnych mogących pomieścić ogółem 2 541 osób.

W odwiedzonych ośrodkach zatrzymania znajdują się osoby oczekujące na deportację:

- osoby, którym nie udzielono azylu, które znajdują się na końcowym etapie procedury i oczekują na deportację,
- osoby, których wnioski o azyl są w trakcie oceny,
- imigranci, którym nie pozwolono na pobyt w Wielkiej Brytanii,
- więźniowie o obcym obywatelstwie.

Obecnie priorytetem dla Wielkiej Brytanii jest wydalenie więźniów o obcym obywatelstwie – innymi słowy, skazanych przestępców, których Ministerstwo Spraw Wewnętrznych chce deportować do ich własnych krajów. Z tego względu na ten rodzaj zatrzymania przypada około 1 200 miejsc – prawie połowa wszystkich miejsc dostępnych.

Większość obiektów zatrzymania prowadzą przedsiębiorstwa prywatne. Część członków delegacji wyraziła zdanie, że w przypadku procedur deportacyjnych konieczne byłoby bardziej precyzyjne określenie obowiązków przedsiębiorstw prywatnych i władz publicznych.

- Yarl’s Wood i Oakington: firma GSL UK Ltd
- Harmondsworth: UKDS (UK Detention Service)

Planowane jest utworzenie nowych ośrodków: jednego w pobliżu Gatwick - Brook House - 450 miejsc (2008 r.) i drugiego – 2009 r. - 350 miejsc.

Okres zatrzymania jest nieograniczony.

W sprawozdaniu z listopada 2007 r. dotyczącym stosowania dyrektywy w sprawie przyjmowania[2] Komisja przypomina, że biorąc pod uwagę, że *zgodnie z dyrektywą zatrzymanie jest wyjątkiem od ogólnej zasady swobodnego przemieszczania się, który może być stosowany jedynie „w razie konieczności”, automatyczne zatrzymanie bez oceny sytuacji danej osoby jest sprzeczne z dyrektywą. Ponadto także długość okresu zatrzymania - poza należycie uzasadnionymi przypadkami (np. potrzebą ochrony porządku publicznego) - w którym osoby ubiegające się o azyl nie mogą korzystać z praw zagwarantowanych w dyrektywie, jest sprzeczna z przepisami dyrektywy.*

[1] Patrz: lista w załączniku 4.

[2] Sprawozdanie Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie stosowania dyrektywy 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl, COM(2007) 745 końcowy.

Osoby w szczególnie trudnej sytuacji

Ze względu na konieczność uwzględnienia szczególnych potrzeb osób ubiegających się o azyl, które znajdują się w szczególnie trudnej sytuacji, art. 17 dyrektywy w sprawie przyjmowania przewiduje, że państwa członkowskie są zobowiązane do zidentyfikowania takich potrzeb.

W sprawozdaniu w sprawie wprowadzenia w życie dyrektywy w sprawie przyjmowania[1] Komisja przypomina, że zgodnie z art. 10 dyrektywy dzieci zatrzymane mają prawo podjęcia kształcenia. W sprawozdaniu tym Wielka Brytania została wymieniona wśród państw członkowskich, co do których istnieją zastrzeżenia w związku ze stopniem, w jakim te konkretne przepisy są przestrzegane.

Zwyczajowo kształcenie w ośrodkach zatrzymania jest zapewniane, lecz niezależne inspekcje stwierdziły, że w ośrodkach tych występują w tym zakresie braki. Chociaż w obiektach zatrzymania istnieją sale szkolne, obecnie nie wydaje się, aby udostępniono środki finansowe i wprowadzono procesy, które nadałyby kształceniu jakiekolwiek faktyczne znaczenie.[2] Ostatnia inspekcja przeprowadzona w jednym z ośrodków zatrzymania dla imigrantów, który posiada pomieszczenia przeznaczone specjalnie dla rodzin, zwróciła uwagę na przypadki, w których kształcenie dzieci w poważnym stopniu ucierpiało z powodu zatrzymania (brytyjski Główny Inspektor Więzień, sprawozdanie z zapowiedzianej inspekcji ośrodka deportacyjnego dla imigrantów Yarl's Wood, 28 lutego - 4 marca 2005 r.).[3]

Wysoki Komisarz ds. Uchodźców ONZ (UNHCR) i organizacje pozarządowe mogą uzyskać dostęp do ośrodków zatrzymania dla imigrantów.

Główny Inspektor Więzień

Główny Inspektor Więzień (Anne Owers CBE) jest dyrektorem Inspektoratu Więzień. Główny Inspektor zapewnia niezależny nadzór nad obiektami zatrzymania w Anglii i Walii, prowadząc w tych obiektach zapowiedziane i niezapowiedziane inspekcje. Kompetencje Inspektora obejmują więzienia, instytucje dla młodych przestępców i ośrodki zatrzymania służby imigracyjnej.

Istnieje również oddzielny urząd Głównego Inspektora Więzień Szkocji.

Niezależne rady monitorujące (IBM)

---

[1] Sprawozdanie Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie stosowania dyrektywy 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl, COM(2007) 745 końcowy.

[2] Sprawozdanie Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie stosowania dyrektywy 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl, COM(2007) 745 końcowy.

[3] Ogólnokrajowe sprawozdanie sporządzone przez Odysseus Network dla Komisji Europejskiej na temat wprowadzenia w życie dyrektywy w sprawie warunków przyjmowania osób ubiegających się o azyl w Wielkiej Brytanii.

Zgodnie z prawem (ustawa o imigracji i azylu z 1999 r.) każdy ośrodek deportacyjny dla imigrantów musi posiadać niezależną radę monitorującą.

Członkowie IMB są mianowani spośród ochotników ze społeczeństwa, którzy mogą ubiegać się o sprawowanie tej funkcji. Członkowie IBM mają prawo wstępu do ośrodków deportacyjnych i sprawdzenia panujących tam warunków.

Rady posiadają szczególny obowiązek upewnienia się, że osoby przetrzymywane w ośrodkach deportacyjnych dla imigrantów są traktowane po ludzku i w sposób sprawiedliwy, oraz obowiązek składania sprawozdań sekretarzowi stanu.

Aby rady mogły wykonywać swoje obowiązki w sposób skuteczny, ich członkowie mają prawo kontaktu z każdym zatrzymanym i prawo wstępu do każdej części ośrodka, a także prawo dostępu do jego dokumentacji.

Dane statystyczne[1]

W piśmie do Komisji Spraw Wewnętrznych z dnia 20.11.2007 r. dyrektor naczelna Agencji ds. Ochrony Granic i Imigracji, Lin Homer, potwierdziła, że agencja zamierza w tym roku deportować 4 000 więźniów o obcym obywatelstwie.

Lin Homer oświadczyła: *Nasze organy ścigania deportują więcej osób niż kiedykolwiek i już w tym roku deportowaliśmy o około 1 000 więźniów o obcym obywatelstwie więcej niż w całym roku 2006.*

Nie licząc osób pozostających na utrzymaniu, liczba wniosków o azyl, które wpłynęły w 2006 r., była o 23 610, czyli o 8 % niższa niż w 2005 r.

Odsetek wniosków złożonych w kraju (tj. po wjeździe do Wielkiej Brytanii, a nie w momencie wjazdu) wyniósł 85 % w 2006 r. w porównaniu z 84 % w 2005 r. i 78 % w 2004 r.

Najwięcej wniosków złożyli obywatele Erytrei, Afganistanu, Iranu, Chin i Somalii.

Ogółem w sprawie 6 225 (26 %) wniosków złożonych w 2006 zapadła decyzja o udzieleniu azylu (10 %), ochrony humanitarnej/dyskrecjonalnego zezwolenia na pobyt (9 %) lub dopuszczeniu odwołania (8 %)

Liczba deportacji osób ubiegających się o azyl (w tym powroty wspomagane, osoby wyjeżdżające dobrowolnie po wszczęciu wobec nich postępowania wykonawczego i osoby, o których wiadomo, że wyjechały z Wielkiej Brytanii nie informując władz imigracyjnych) wzrosła w 2006 r. do 16 330, nie licząc osób pozostających na utrzymaniu, i była o 19 % wyższa niż w 2005 r.

[1] *Control of Immigration: Statistics, United Kingdom - HOME OFFICE, CONTROL OF IMMIGRATION: STATISTICS, UNITED KINGDOM, 2006 (Kontrola imigracji: dane statystyczne – MINISTERSTWO SPRAW WEWNĘTRZNYCH, KONTROLA IMIGRACJI: DANE STATYSTYCZNE, WIELKA BRYTANIA), - Dane przedstawione Parlamentowi przez sekretarza stanu Departamentu Spraw Wewnętrznych, sierpień 2007 r., str. 5.*

Najwięcej głównych wnioskodawców, którzy zostali deportowani lub wyjechali dobrowolnie w 2006 r., to Irakijczycy (1 780), Turcy (1 665), Serbowie i Czarnogórcy (1 420), Afgańczycy (1 185) i Pakistańczycy (875).
Łącznie z osobami pozostającymi na utrzymaniu w 2006 r. liczba deportowanych osób, których wnioski zostały odrzucone, wyniosła 18 280, o 17 % więcej niż w 2005 r. (15 685). Dane dotyczące deportowanych osób pozostających na utrzymaniu są gromadzone dopiero kwietnia 2001 r.

Deportacja imigrantów i osób występujących o azyl

W 2006 r. liczba osób, które zostały deportowane lub wyjechały dobrowolnie z Wielkiej Brytanii, wyniosła 63 865 i była o 10 % niż w 2005 r. (58 215). Wśród osób, które zostały deportowane lub wyjechały dobrowolnie w 2006 r.,:

- 55 % zostało deportowanych po początkowej odmowie pozwolenia na wjazd w momencie wjazdu,
- 36 % zostało deportowanych wskutek postępowania wykonawczego
- 10 % wyjechało w ramach programów AVR prowadzonych przez Międzynarodową Organizację do spraw Migracji (IOM).

Spośród wszystkich osób deportowanych w 2006 r. 16 330 osób na pewnym etapie ubiegało się o azyl jako główni wnioskodawcy. Uwzględniając osoby pozostające na utrzymaniu, w 2006 r. deportowano 18 280 osób, których wnioski o azyl zostały odrzucone, co jest liczbą o 17 % wyższą niż w 2005 r. (15 685).

Zatrzymanie imigrantów

W dniu 30 września 2006 r. w Wielkiej Brytanii 2 010 osób było zatrzymanych na mocy ustawy o imigracji, nie licząc osób zatrzymanych w zakładach karnych.

Wśród nich 1 455 osób (72 %) było zarejestrowanych jako osoby, które na pewnym etapie ubiegały się o azyl. Większość (98 %) zatrzymanych imigrantów przebywała w ośrodkach deportacyjnych dla imigrantów, a pozostałe 2 % w obiektach krótkotrwałego zatrzymania dla imigrantów.

Najwięcej osób zatrzymanych to Jamajczycy (155), Nigeryjczycy (140), Hindusi (115) i Pakistańczycy (110).

28 % osób pozostawało w zatrzymaniu mniej niż 14 dni,
14 % od 15 do 29 dni,
16 % od miesiąca do dwóch
22 % od dwóch do czterech miesięcy
3 % pozostawało w zatrzymaniu przez rok lub dłużej

SPOTKANIE Z ORGANIZACJAMI POZARZĄDOWYMI I INNYMI ORGANIZACJAMI

Spotkanie odbyło się w Londynie w dniu 21 listopada 2007 r. Zaproszone zostały organizacje[1], które regularnie wizytują ośrodki zatrzymania lub przebywają w nich na stałe.

[1] Lista organizacji, które były reprezentowane na spotkaniu, znajduje się w załączniku 3.

Organizacje wykazały się świetną organizacją i efektywnością w swoich prezentacjach. Członkowie delegacji uważnie wysłuchali organizacji pozarządowych, zdając sobie oczywiście sprawę, że informacje przez nie przedstawione nie mogą zostać zweryfikowane przez delegację pod kątem wykluczenia ewentualnych wyolbrzymionych informacji i uogólnień dotyczących niektórych przedstawionych przypadków. Zgłosiły one zastrzeżenia co do 5 głównych kwestii: charakter zatrzymania/długość okresu zatrzymania, szybka procedura, dostęp do porady prawnej, traktowanie dzieci oraz stan zdrowia zatrzymanych. Organizacje przedstawiły również kilka konkretnych przypadków związanych z bezpieczeństwem zatrzymanych. Miała także miejsce prezentacja na temat sytuacji w Irlandii Północnej i Szkocji oraz wyjaśniono problem różnic w systemach prawnych Szkocji i Irlandii Północnej.

Główne zastrzeżenia tych organizacji dotyczyły następujących faktów:

- znaczny wzrost stosowania zatrzymania w ciągu ostatnich lat: zmianie uległa rola zatrzymania;
- wydaje się, że zatrzymanie jest stosowane jako realizacja polityki zakładającej określoną liczbę osób, które należy zatrzymać, a nie jako praktyka uzasadniona konkretnym przypadkiem (coraz więcej przypadków arbitralnego zatrzymania);
- brak konkretnych wytycznych dotyczących osób zatrzymywanych, miejsc ich przetrzymywania i powodów do zatrzymania; w rzeczywistości o czasie zatrzymania i miejscu przetrzymywania często decyduje liczba wolnych miejsc noclegowych;
- decyzję o zatrzymaniu podejmuje jeden urzędnik;
- brak automatycznej kontroli sądowej;
- osobie zatrzymanej należy podać powody zatrzymania; obecnie osoby takie otrzymują bardzo ogólnikową listę kontrolną formatu A4 i nie są wymagane żadne dowody na poparcie decyzji urzędnika imigracyjnego;
- brak górnej granicy czasowej zatrzymania (podany został przykład osoby, która otrzymała decyzję o zatrzymaniu na 2 lata i 8 miesięcy – czasami ludzie chcą wrócić do kraju, ale nie posiadają dokumentów podróży)

Zatrzymanie dzieci

- Coraz więcej przypadków zatrzymywania rodzin.
- Brak spójnej polityki dotyczącej zatrzymywania rodzin i dzieci w Wielkiej Brytanii.
- Wielka Brytania wprowadziło odstępstwo od Konwencji praw dziecka ONZ[1] i wobec tego niektóre dzieci, które nie mogą wjechać do Wielkiej Brytanii lub w nim przebywać, są umieszczane w ośrodkach zatrzymania wraz z rodzinami. Członkowie delegacji wzywają Wielka Brytania do ponownego rozważenia stanowiska w sprawie zastrzeżenia dotyczącego prawa do niestosowania art. 37 lit. c) Konwencji praw dziecka ONZ.
- Uwstecznienie umiejętności językowych i ogólnego zachowania – moczenie, plamienie w dzień i w nocy.
- Wielu rodziców wykazywało objawy depresji.

[1] Konwencja genewska z 1951 r. dotycząca statusu uchodźców, Konwencja praw dziecka ONZ – Wielka Brytania zgłosiło zastrzeżenie: *„c) W zakresie, w jakim postanowienia te odnoszą się do wjazdu, pobytu i wyjazdu z Wielkiej Brytanii osób, które na mocy prawa Wielkiej Brytanii nie posiadają prawa wjazdu i przebywania w Wielkiej Brytanii, oraz do uzyskania i posiadania obywatelstwa, Wielka Brytania zastrzega sobie prawo do każdorazowego ich stosowania według własnego uznania."*

Problemy z dostępem do porady prawnej i szybka procedura

- Zmniejszenie możliwości uzyskania pomocy prawnej i przyspieszenie procedur w ostatnich latach stopniowo utrudniło możliwości kwestionowania systemu azylowego, zwłaszcza przez osobę zatrzymaną.
- Doradcy prawni otrzymują obecnie stałe honorarium za pomoc zatrzymanym; wiele kancelarii prawnych wycofało się, ponieważ nie mogło już sobie pozwolić na pracę w tej dziedzinie.
- W okresie zatrzymania szczególnie trudno jest znaleźć doradców prawnych, ponieważ tylko nieliczne ośrodki posiadają już możliwości korzystania z Internetu, a tych kilka kancelarii, o których informacje można znaleźć w bibliotekach ośrodków, często nie dysponuje czasem. Brak dostępu do Internetu i telefonu. Innym czynnikiem utrudniającym znalezienie prawników był fakt, że władze ustaliły dla prawników minimalny wskaźnik wygranych spraw na szczeblu odwoławczym, co czasami powoduje, że odrzucają oni niektóre trudniejsze sprawy, aby utrzymać minimalny wskaźnik wygranych spraw.
- Często dochodzi do rezygnacji ze spraw osób, które podlegają szybkiej procedurze w Harmondsworth (mężczyźni) i Yarl's Wood (kobiety) i którym przydzielono przedstawiciela prawnego, co jest spowodowane brakiem czasu na poznanie klienta. Osoby, którym przysługuje prawo do odwołania bez zawieszenia procedury deportacyjnej (odwołanie od decyzji odmownej można wnieść tylko z kraju pochodzenia), od początku mają pomoc prawną na miejscu.
- Szybka procedura trwa zbyt krótko, aby możliwe było wydanie bezpiecznych decyzji; dzień 1 – złożenie wniosku o azyl, dzień 3 – decyzja odmowna, konieczność wniesienia odwołania do dnia 9.
- Adwokaci nie mają czasu na dojazdy do ośrodków.
- Problem zatrzymanych jest przekazywany z jednego ośrodka do drugiego, co powoduje brak ciągłości reprezentacji prawnej.
- Brak właściwego nadzoru sądowego nad decyzjami o zatrzymaniu. „Sędziowie imigracyjni" nie są uznawani za prawdziwych sędziów w Wielkiej Brytanii, nie prowadzi się prawdziwych akt postępowania „sądu" imigracyjnego.
- Problemy z nowym połączeniem wideo na potrzeby rozpraw w sprawie zwolnienia za kaucją – aby uniknąć dojazdu z sądu do zatrzymanego klienta, można stawić się na rozprawę za pośrednictwem połączenia wideo. Jednak dziesięciominutowy kontakt z zatrzymanymi przez konferencyjne połączenie wideo przed rozprawą jest całkowicie niewystarczający do skutecznej reprezentacji.

Zdrowie

- Organizacje pozarządowe zgłaszają bardzo konkretne zastrzeżenia co do opieki w zakresie zdrowia psychicznego i opieki zdrowotnej w ogóle.
- W przeciwieństwie do systemów opieki zdrowotnej w więzieniach ośrodki medyczne w ośrodkach zatrzymania w rzeczywistości nie podlegają nadzorowi państwowej służby zdrowia.
- Perspektywa nieograniczonego czasu zatrzymania może mieć destrukcyjny wpływ na ludzi, którzy z czasem mogą odczuwać skutki dla swojego zdrowia psychicznego. W kilku ośrodkach przebywają mężczyźni przetrzymywani od ponad roku.

- Natężenie przypadków samoobrażeń w okresie zatrzymania budzi zaniepokojenie: od kwietnia 2006 r. do stycznia 2007 r. ponad 1 600 zostało oficjalnie zaliczonych do kategorii „ryzyko samoobrażeń". Samobójstwa - 10 przypadków śmiertelnych od 1989 r., 5 w Harmondsworth.
- Usługi z zakresu służby zdrowia w ośrodkach są zlecane na zewnątrz, a ich świadczeniem zajmują się prywatne kliniki internistyczne. W związku z tym struktura organizacyjna w przypadku usług medycznych jest nieuporządkowana i słaba. Kartoteki są prowadzone w sposób nieodpowiedni. Problem ograniczania kosztów, niskiego poziomu kwalifikacji i kompetencji personelu.
- Powtarzające się strajki głodowe i zamieszki są dla zatrzymanych jedynymi środkami wyrażenia rozpaczy i złości z powodu sposobu ich traktowania; są oni zdesperowani, aby powiadomić świat zewnętrzny o swojej sytuacji.
- Zarzuty tortur i przypadki podejrzewanych problemów psychicznych nie spotykają się z odpowiednią reakcją.
- Właściwe władze nie dokumentują ani nie badają w odpowiedni sposób przypadków obrażeń podczas prób deportacji.
- Innym problemem związanym ze zdrowiem jest odpowiednia profilaktyka antymalaryczna w przypadku zatrzymanych w szczególnie trudnej sytuacji, którzy powracają do krajów o wysokim stopniu ryzyka zarażenia malarią, co w szczególności dotyczy kobiet w ciąży z problemami ze zdrowiem psychicznym.

Problemy dotyczące grup w szczególnie trudnej sytuacji

- Wszystkie grupy wizytujące, członkowie podgrupy ds. zatrzymań i AVID są poważnie zaniepokojeni przypadkami zatrzymania rodzin, dzieci i kobiet w ciąży, ofiar tortur i osób z problemami ze zdrowiem psychicznym oraz osób cierpiących na poważne choroby fizyczne. Dla dzieci skutki zatrzymania mogą być wyjątkowo destrukcyjne. Zapewnienie pieluch i środków higieny jest sprawą podstawową, a wiele kobiet w ciąży skarży się na złe odżywianie i brak dodatkowej pomocy w zaspokojeniu ich szczególnych potrzeb. Kształcenie nie jest obowiązkowe, czego skutkiem jest brak skłonności u dzieci do jakiejkolwiek aktywności, co prowadzi do szkód na zdrowiu psychicznym.

Inne kwestie

Ludzie są przemieszczani między ośrodkami zatrzymania z różnych powodów. Wskutek tego niektóre osoby nie są w stanie uzyskać dostępu do swojego przedstawiciela prawnego z powodu odległości lub nie stawiają się na wizyty lekarskie. W niektórych przypadkach konieczne jest znalezienie nowego przedstawiciela prawnego, co jest bardzo trudne. Utrudniony jest również kontakt z rodziną. Przemieszczanie między ośrodkami zatrzymania stanowi także zagrożenia dla ciągłości opieki medycznej. Częste przemieszczanie zatrzymanych między ośrodkami na terenie kraju utrzymuje ich w stanie ciągłej niepewności.

Pod koniec 2006 r. wprowadzona została nowa procedura składania skarg, która ma zachęcać ludzi do składania skarg poufnych. Jednak nadal obawiają się oni ewentualnego niekorzystnego wpływu skarg na ich sprawy, w związku z czym bardzo niechętnie zgłaszają problemy.

Sytuacja w Irlandii Północnej

- W Irlandii Północnej nie ma specjalnego obiektu zatrzymania. Nielegalni imigranci/osoby, których wnioski o azyl odrzucono, trafiali poprzednio do więzień, a obecnie są przetrzymywani na posterunkach policji do czasu przeniesienia do Wielkiej Brytanii.
- Brak szkolenia policjantów w tej dziedzinie.
- Problemy w zakresie reprezentacji prawnej.
- Konieczność właściwego nadzoru ze strony BIA. (Agencja ds. Ochrony Granic i Imigracji)

WIZYTY W OŚRODKACH

Delegacja zwiedziła obiekty zatrzymania i sprawdziła warunki, w jakich przetrzymywani są imigranci i osoby ubiegające się o azyl, oraz przeprowadziła rozmowy z osobami tam przebywającymi. Jednakże ze względu na brak miejsca cała delegacja nie mogła wejść do części budynku, w której przebywają zatrzymani.

Posłowie do PE wraz z asystentami, personel grup politycznych i sekretariatu komisji LIBE trzeba było podzielić na dwie grupy; na czele jednej z nich prowadziła Martine Roure, a drugiej Panayiotis Demetriou.

Ośrodek deportacyjny dla imigrantów Yarl's Wood

Wstęp

Yarl's Wood został specjalnie wybudowany jako ośrodek deportacyjny dla imigrantów. Jeden z bloków został otwarty w listopadzie 2001 r., lecz w lutym 2002 r. zamknięto go po wybuchu zamieszek i pożaru. Zniszczony blok został zrównany z ziemią. Po zakrojonej na szeroką skalę odbudowie we wrześniu 2003 r. otwarto drugi blok, który początkowo mógł pomieścić 60 osób. Do sierpnia 2004 r. liczbę miejsc zwiększono do 120, a do roku 2006 mógł on już pomieścić 405 osób. Od czasu ponownego otwarcia jest to główny ośrodek deportacyjny dla kobiet i rodzin. [1]

W 2006 r. Główny Inspektor Więzień przeprowadził niezapowiedzianą inspekcję.
Według wydanego sprawozdania:
- odnotowano pewne postępy: mianowanie kuratora, który pomaga zatrzymanym w rozwiązywaniu problemów praktycznych; organizacja wyżywienia;
- poprawie uległo rozwiązywanie problemów różnorodności;
- ogólnie stosunki między zatrzymanymi a personelem są pozytywne;
- nastąpiła pewna poprawa opieki zdrowotnej i kształcenia, chociaż w obydwu obszarach pozostaje wiele do zrobienia.

W sprawozdaniu zwrócono uwagę na:
- znaczne zastrzeżenia co do aspektów bezpieczeństwa w ośrodku;

[1] Sprawozdanie z niezapowiedzianej krótkiej inspekcji następczej w ośrodku deportacyjnym dla imigrantów Yarl's Wood, 13-16 lutego 2006 r., Główny Inspektor Więzień.

- trudności zatrzymanych z uzyskaniem aktualnych i dokładnych informacji o swoich sprawach;
- wykonywanie deportacji bez odpowiedniego ostrzeżenia i planowania;
- brak dostatecznych wytycznych dla personelu w zakresie rozwiązywania problemów samobójstw i samoobrażeń oraz brak oceny ryzyka w przypadku wspólnych pomieszczeń.

Najistotniejszy problem: zatrzymanie dzieci. *W momencie inspekcji w Yarl's Wood przetrzymywano 32 dzieci, w tym siedmioro przebywało tam od ponad 28 dni. Nadal brak było dowodów na to, że przy podejmowaniu decyzji o początkowym zatrzymaniu lub jego kontynuacji należycie uwzględniono dobro dzieci.*

Przeprowadzono zorganizowane rozmowy z 13 zatrzymanymi dziećmi, których średni czas pobytu w ośrodku wynosił 23 dni (od dnia przybycia do 112 dni). W sprawozdaniu zwrócono uwagę, że rozmowy *w jaskrawy sposób pokazują skutki nagłego aresztowania i zatrzymania dla kondycji dzieci oraz stopień ich lęku i obaw o siebie i swoich rodziców.*

Wizyta delegacji komisji LIBE

Wizyta delegacji miała miejsce w środę 21 listopada.
Prezentacji ośrodka dokonali Brian Pollett, dyrektor służb ds. zatrzymań (*Detention Services*), Sarah Edwards, kierownik centrum z ramienia BIA, Victoria Jones, dyrektor kontraktowy SERCO. Przedstawili oni następujące informacje:

- Jeżeli w momencie wjazdu do Wielkiej Brytanii dana osoba nie posiada prawa wjazdu do tego kraju, zostaje ona skierowana do ośrodka przez Group 4 Securicor. Inne osoby zostają zatrzymane w domach i muszą zgłaszać się do odpowiednich władz.

- W czasie wizyty w ośrodku przebywało 321 zatrzymanych - 64 członków rodziny, w tym 33 dzieci.

- Wśród zatrzymanych było 75% kobiet, 25% rodzin.

- Dorosłe zatrzymane kobiety były oddzielone od rodzin ze względu na bezpieczeństwo dzieci. Każda rodzina posiadała własny pokój lub w razie konieczności, jeżeli rodzina była większa, więcej niż jeden. 2 osoby zatrzymane na pokój w pojedynczych pokojach dla kobiet.

- Średni czas pobytu wynosił 14 dni. Pobyt najdłuższy wynosił 89 dni w przypadku matki i dziecka.

- Zarząd ośrodka usiłował kształcić dzieci w Yarl's Wood, gdzie miały one uczęszczać do szkoły. W szkole ośrodka dzieci nie są kształcone zgodnie z krajowym programem nauczania – jest to trudno wykonalne. Rodzice mają wybór, czy posłać dziecko do szkoły, ale większość dzieci do szkoły uczęszcza.

- Był dostęp do pomocy naukowych i biblioteki.

- Co do szczególnych problemów w ośrodku – nie było zbyt wielu problemów z trudnym zachowaniem. Jednym z problemów jest jednak niepokój zatrzymanych, a innym duże trudności z ich usunięciem z ośrodka i dostarczeniem do samolotu.

- Zatrzymani są zachęcani do dobrowolnego opuszczenia kraju.

- Co do deportacji: zatrzymanych uprzedza się 72 godziny przed jej dokonaniem. Zatrzymany jest informowany, do jakiego kraju jest wysyłany (kraj pochodzenia, którego jest obywatelem). W trudnych przypadkach zatrzymanemu w drodze do kraju pochodzenia towarzyszy w samolocie eskorta. Jeżeli zatrzymani stawiają duży opór, dopuszczalne są środki przymusu fizycznego - kajdanki, ograniczenie możliwości ruchu nóg, lecz do tego potrzebne jest telefoniczne uzyskanie zgody od wyższego rangą urzędnika. Jeżeli zatrzymany jest znany ze stwarzania problemów, deportacja jest nagrywana na wideo.

- We wszystkich ośrodkach obecne są niezależne rady monitorujące (IMB), które monitorują sytuację. Obecnie jedna taka rada działa na lotnisku Heathrow w celu monitorowania deportacji.

- Jak szkoleni są urzędnicy ds. zatrzymań? Odbywają oni ośmiomiesięczne szkolenie obejmujące zdrowie i bezpieczeństwo zatrzymanych, kontrolę i stosowanie siły fizycznej (*PCC - Physical Control in Care for adults and children*), ochronę, umiejętności interpersonalne, ochronę dzieci, różnorodność, kwestie kulturowe, rasowe i religijne (2,5 dnia). Szkolenie obejmuje praktyki i system mentorski, zapobieganie samobójstwom i kształtowanie świadomości.

- Udzielanie wstępnych informacji? Zatrzymani mogą przybyć o dowolnej porze dnia. W ciągu 2 godzin następuje badanie lekarskie, zostają zadane pytania o ewentualne szczególne problemy. Wstępne informacje udzielane są po angielsku, lecz aby pomóc w tłumaczeniu, wykorzystywane są zasoby kadrowe lub inni zatrzymani. Poszukiwane są nowe sposoby udzielania wstępnych informacji – tj. DVD w różnych językach.

- Dlaczego zatrzymani są przenoszeni między ośrodkami? Z powodu problemów z zachowaniem, znęcania się, aby znaleźć się bliżej lotniska; nie ma wielu przypadków przenoszenia zatrzymanych z Yarlswood (ponieważ jest to jedyny ośrodek dla kobiet i rodzin). W przypadku innych ośrodków mężczyźni przenoszeni są ze względu na brak miejsc noclegowych, zwłaszcza w okolicach Londynu; zatrzymani często przenoszeni są poza Londyn, jeżeli wydaje się, że ich sprawa będzie trwała długo.

- Nie ma jeszcze dostępu do Internetu, ale jest nadzieja, że będzie on wkrótce dostępny w ośrodku.

- Rozważana jest możliwość zapewnienia płatnej pracy w ośrodku – wiele problemów związanych z bezczynnością.

- W ośrodku zapewniona jest opieka w zakresie zdrowia psychicznego – w ośrodku dostępny jest personel pielęgniarski wykwalifikowany w sprawach zdrowia psychicznego. Jest również dochodzący psychiatra i dwaj pełnoetatowi konsultanci. Pracownicy są szkoleni pod kątem wyczulenia na problemy znęcania się i funkcjonują systemy pozwalające radzić sobie z tym problemem.

- Dyrektor ośrodka spotyka się co kwartał z organizacjami pozarządowymi – były pewne problemy z Medical Justice i zostało zorganizowane spotkanie w celu omówienia tych kwestii. Obecnie stosunki z osobami, które nawiązują kontakt z zatrzymanymi („be-frienders"), są bardziej konstruktywne.

- Nawiązany został kontakt między ośrodkiem a służbami ds. dzieci podlegającymi władzom lokalnym oraz tzw. „Children's Champion" – osobą, która z ramienia władz lokalnych odpowiada za poprawę sytuacji dzieci.

Członkowie delegacji, podzieleni na dwie sześcioosobowe grupy, obejrzeli obiekty ośrodka, w tym część mieszkalną, część dla rodzin, systemy scentralizowane i część edukacyjną. Przeprowadzili oni inspekcję pomieszczeń dostępnych dla zatrzymanych: bibliotekę, pomieszczenie sztuki i rzemiosła oraz jadalnie. Wydaje się, że dokumenty są dostępne w wielu językach.

Ośrodek przyjmowania imigrantów Oakington

Wstęp

Ośrodek działa od 2000 r. Może on pomieścić 300 osób i kiedyś przebywały w nim jednocześnie rodziny, samotni mężczyźni i samotne kobiety.

Ośrodek przyjmowania Oakington był pierwszym w Wielkiej Brytanii ośrodkiem dla zatrzymanych, którzy podlegają szybkiej procedurze. Według pierwotnej koncepcji zatrzymani mieli w nim przebywać przez maksymalnie 10 dni.

W maju 2006 r. ośrodek przestał być ukierunkowany wyłącznie na zatrzymanych podlegających szybkiej procedurze i znaczną część przyjmowanych codziennie imigrantów zaczęły stanowić osoby zaliczane do kategorii DEPMU[1] (*Detention Escort Population Management Unit*). Długość pobytu tych imigrantów jest różna; niektórzy pozostają w ośrodku zatrzymania od ponad 9 miesięcy.

W Oakington nie przebywały już zatrzymane kobiety – stał się on ośrodkiem przeznaczonym wyłącznie dla mężczyzn.

Od 2003 r. mówi się o zamknięciu ośrodka, a organizacje pozarządowe twierdzą, że niechętnie inwestuje się w obiekty/usługi. Od tamtej pory dokonywane są krótkoterminowe przedłużenia działalności ośrodka. Obecna dzierżawa obiektu wygasa w czerwcu 2010 r., lecz może on zostać zamknięty z zachowaniem krótkiego okresu wypowiedzenia. Ta niepewna sytuacja niesie skutki kadrowe. Umowy są często krótkoterminowe (do 11 miesięcy) i ze względu na położenie ośrodka trudno jest zatrudnić różnorodnych pracowników.

Obecnie w ośrodku zatrzymani są tylko mężczyźni; szacunkowo 40 % z nich to więźniowie o obcym obywatelstwie (osoby z innych krajów, których czas w więzieniu dobiegł końca i które mają zostać deportowane do swojego kraju) (sytuacja na dzień 8 listopada 2007 r.).

Aktualne fakty:

[1] Kategoria ta obejmuje osoby na różnych etapach procedury azylowej; osoby, które dopiero mają złożyć wniosek o azyl, osoby, których wnioski są rozpatrywane, osoby na końcowym etapie procedury azylowej lub zatrzymani imigranci. Grupa ta obejmuje osoby będące więźniami o obcym obywatelstwie i obywateli państw trzecich.

- Liczba miejsc: 352, samotni mężczyźni
- Rodzaj zakwaterowania: sale wspólne (w blokach 19, 20, 26 i 30 sale 12-osobowe, a w bloku 39 sale 8-osobowe)
- Średnia liczba zatrzymanych przebywających w ośrodku dziennie w październiku 2007 r.: 336
- Liczba więźniów o obcym obywatelstwie na dzień 8 listopada 2007 r.: 129 (39,4% wszystkich zatrzymanych w ośrodku)
- Zarządzanie: GSL UK Ltd (poprzednio Group 4) od 2000 r.
- Opiekę zdrowotną zapewnia Primecare Forensic Medical Services (PFMS) od 2000 r.
- Agencje wolontariackie z siedzibą na miejscu: Rada ds. Uchodźców (*Refugee Council (RC)*) oraz Służba Doradztwa Imigrantom (*Immigration Advisory Service (IAS)*) od 2000 r. (Centrum Usług Prawnych dla Uchodźców (*Refugee Legal Centre*) od 2000 r. do września 2006 r.)

W ostatnim sprawozdaniu Głównego Inspektora Więzień zwrócono uwagę, że: sytuacja wydaje się lepsza niż w innych ośrodkach; w odczuciu zatrzymanych Oakington zapewnia ogólnie bezpieczne otoczenie. Jednak w sprawozdaniu wskazano pewne zastrzeżenia, dotyczące zwłaszcza korzystania z części przeznaczonej dla zatrzymanych, którzy mają opuścić kraj (*detainee departure unit* (DDU)) i sytuacji zatrzymanych dzieci. W czasie wizyty w ośrodku nie przebywały zatrzymane dzieci. Nie zrealizowano większości zaleceń Głównego Inspektora Więzień dotyczących zapobiegania samobójstwom i samoobrażeniom i według sprawozdania w procedurach mających zapobiegać znęcaniu się występowały uchybienia.

Wizyta delegacji komisji LIBE

Wizyta w ośrodku miała miejsce w czwartek 22 listopada 2007 r.
Członkowie delegacji spotkali się z Alanem Kittlem, zastępcą dyrektora ze służb ds. zatrzymań (Detention Services), Susan Ward, kierownik Agencji ds. Ochrony Granic i Imigracji, Davidem Dunfordem, zastępcą dyrektora, zajmującym się sprawami zatrzymanych podlegających szybkiej procedurze, Colinem Hodgkinsem, kierownikiem ośrodka z ramienia GSL, Penny Lambert, przewodniczącą niezależnej rady monitorującej.

Informacje udzielone członkom delegacji

- Ośrodek składał się z byłych baraków sił powietrznych i pierwotnie przyjmował wyłącznie wnioskodawców podlegających szybkiej procedurze. Z czasem zmienił się rodzaj zatrzymanych. W czasie wizyty w ośrodku przebywali również stanowiący niewielkie zagrożenie byli więźniowie o obcym obywatelstwie (fałszowanie dokumentów, włamania)

- Na miejscu swoje biuro miała organizacja pozarządowa, Rada ds. Uchodźców – przedstawiciele prawni cały czas przebywają w ośrodku i objaśniają zatrzymanym szybką procedurę i sposób wnoszenia odwołania z zagranicy. (W innych ośrodkach doradcy prawni nie są obecni na miejscu, lecz dojeżdżają z zewnątrz). Co prawda w przypadku zatrzymanych podlegających szybkiej procedurze pokrywane są koszty porady prawnej, ale w przypadku innych osób, które nie mają bezpośredniego dostępu do usług Rady ds. Uchodźców, takiej możliwości nie ma. Inne osoby, które nie podlegają szybkiej procedurze, mogą nie mieć możliwości zasięgnięcia porady.

- Służba Doradztwa Imigrantom *(Immigration Advisory Service)* jest krajową organizacją charytatywną, która udziela porad prawnych i zapewnia reprezentację prawną – głównie w przypadku szybkiej procedury. Dysponuje również pewnym finansowaniem w przypadkach niepodlegających tej procedurze – dotyczy to pomocy przy nowych wnioskach i odwołaniach.

- Między personelem a zatrzymanymi panują bardzo dobre stosunki, chociaż podczas poprzednich inspekcji w ośrodku zgłaszano pewne zastrzeżenia.

Na miejscy przebywał przedstawiciel IMB – mianowany przez sekretarza stanu i niezależny od BIA oraz wykonawcy – który przygotowuje roczne sprawozdanie z ogólnego prowadzenia ośrodka. Przedstawiciel IMB wydawał się bardzo niezadowolony z fizycznego stanu ośrodka.

Członkowie delegacji zwiedzili skrzydła ośrodka, w których przebywają zatrzymani. Ze względu na ograniczenia dotyczące liczby osób, które są wpuszczane do środka, część delegacji musiała zostać w sali konferencyjnej.

W ośrodku znajdował się pokój dla odwiedzających, stosunkowo mały i zapewniający niewielki stopień prywatności. Był także duży dziedziniec i pomieszczenie wielowyznaniowe. Nie było dostępu do Internetu, lecz istniała możliwość udziału w szkoleniu informatycznym. Bloki mieszkalne: są to pomieszczania w stylu sal wieloosobowych, które zapewniają zatrzymanym niewielki stopień prywatności i mogą zwiększać stres w przypadkach zaburzeń snu. W ciągu dnia dostęp do tych pomieszczeń jest otwarty.
Oczywiście w ośrodku znajdowały się również cele odosobnienia, a warunki w nich panujące były gorsze niż w pozostałych częściach ośrodka, co stawiało zatrzymanych w bardzo ciężkiej sytuacji.

Korzystanie z psów do patrolowania obszaru poza ośrodkiem budzi ogromne obawy wśród zatrzymanych. Zdarzyło się jednak wiele ucieczek i z tego powodu dodano bariery, a w nocy ośrodek jest otoczony patrolami ochrony z psami.

Przedstawiciele Rady ds. Uchodźców i IMB rozmawiali z niektórymi uczestnikami delegacji, gdy przedstawiciel BIA i kierownik ośrodka zajmowali się innymi sprawami. Ich wypowiedzi były znacznie bardziej otwarte niż w obecności innych osób i wyrazili oni poniższe zastrzeżenia.

- Brak niezależnej procedury kontroli skarg (skargi bada BIA i wykonawca prywatny – często brak dalszych działań)
- Brak tłumaczenia ustnego (obsługa przez telefon jest bardzo kosztowna – 12 funtów)
- Brak reprezentacji prawnej – zwłaszcza w przypadkach niepodlegających szybkiej procedurze.
- Wysoka liczba przypadków przenoszenia zatrzymanych między ośrodkami, bez uwzględnienia umówionych spotkań z prawnikiem lub wizyt lekarskich.
- Proces decyzyjny dotyczący osób, które należy zatrzymać, wydaje się arbitralny – często na podstawie liczby miejsc sypialnych.
- Co do liczb/danych statystycznych – dane dotyczące długości pobytu usunięte z rejestru statystycznego!
- Częsty brak tłumaczenia ustnego podczas rozmów (w przypadkach, których nie dotyczy zawieszenie procedury deportacyjnej) i brak tłumaczenia ustnego podczas badań lekarskich.

- Brak danych statystycznych dotyczących wątpliwości co do wieku zatrzymanych. Statystyki prowadziły organizacje pozarządowe - w 2005 r. - 241 przypadków, a w 60% stwierdzono, że zatrzymanymi są dzieci – obecnie większa wstępna kontrola. Wątpliwości co do wieku nadal występują w ośrodku.

Ośrodek deportacyjny dla imigrantów Harmondsworth

Wstęp

Harmondsworth został otwarty we wrześniu 2001 r. Był to największy ośrodek deportacyjny dla imigrantów, w którym przebywało około 500 osób. Każdego miesiąca, o każdej porze dnia i nocy, przez recepcję przewijało się około 2 000 osób. Większość przebywała tam krótko, chociaż były przypadki pobytów wielomiesięcznych, a nawet wieloletnich. [1]

W ciągu ostatnich lat w ośrodku zdarzył się poważny wypadek i prawdopodobnie samobójstwo. Ośrodek został zamknięty w połowie 2004 r. i otwarty ponownie w październiku 2004 r.

Dwa skrzydła zostały zamknięte na stałe. Mają one zostać zburzone i zastąpione skrzydłami posiadającymi zabezpieczenia przed zamieszkami, takimi jakie posiadają więzienia kategorii B (o wysokim stopniu ochrony). Mają one zostać ponownie otwarte w 2009 r.

Początkowo ośrodek przyjmował rodziny oraz samotnych mężczyzn i kobiety, lecz obecnie w Harmondsworth przebywają wyłącznie samotni dorośli mężczyźni.
Zważywszy na zamknięcie części skrzydeł, ośrodek obecnie może pomieścić 250 osób.

Prowadzenie ośrodka zlecono Kalyx (wcześniej UK Detention Services), spółce zależnej Sodexho. Początek okresu umowy przypada na około 2003 r.

Anne Owers, Główny Inspektor Więzień, wydała pod koniec 2006 r. sprawozdanie na temat tego ośrodka; sprawozdanie dotyczące Harmondsworth opisała jako najgorsze w historii sprawozdanie na temat ośrodka deportacyjnego dla imigrantów.

Inspektorzy stwierdzili poważne problemy: według testów Inspektoratu pod kątem należytych warunków przetrzymywania ośrodek nie działał w sposób zadowalający.

Inspektorzy ustalili, że: ponad 60 % zatrzymanych stwierdziło, że nie czują się bezpieczni; 44% zatrzymanych stwierdziło, że byli poddani wiktymizacji ze strony personelu; zatrzymani opisali niektórych funkcjonariuszy jako „agresywnych", „zastraszających" i „niepomocnych".

Według organizacji pozarządowych w lecie 2006 r. nowy zarząd przyjął całkowicie odmienne podejście i pomimo incydentów osiągnięto znaczne postępy. Trzeba podjąć wiele działań, aby poprawić kulturę organizacyjną, lecz zmniejsza się nadmierny nacisk na kwestie bezpieczeństwa.

Infrastruktura medyczna jest znacznie bardziej rozbudowana niż w większości ośrodków zatrzymania, a zatrzymani z problemami zdrowotnymi są często przenoszeni do

[1] Sprawozdanie z niezapowiedzianej inspekcji w ośrodku deportacyjnym dla imigrantów Harmondsworth, 17–21 lipca 2006 r., Główny Inspektor Więzień.

Harmondsworth. Na miejscu nie ma jednak doradcy ani psychiatry.

Ostatnio utworzono złożoną z sześciu pracowników grupę kuratorów. Wyraźnie istnieje wola, aby zająć się potrzebami zatrzymanych; najpilniejsze problemy związane z ich dobrostanem (np. dostęp do porady prawnej w celu załatwienia szybkich odwołań, odbiór mienia) nie wchodzą w zakres kompetencji tej grupy.

- 259 łóżek w 2 skrzydłach – 154 przypadki podlegające szybkiej procedurze
- Bardzo dobry ośrodek pod względem opieki zdrowotnej – często wysyłane są tu osoby prowadzące strajk głodowy.
- IMB – problem braku kontaktu między zespołami ds. imigracji a zatrzymanymi.
- Większość rozmów dotyczy powodów znalezienia się w ośrodku, przyczyn braku możliwości zwolnienia za kaucją i czasu przebywania w ośrodku.
- IMB przeprowadziła ostatnio jednotygodniowe intensywne monitorowanie – od czasu ostatniego sprawozdania (inspekcja więzień) z 2006 r., w którym postawiono poważne zarzuty, sytuacja uległa poprawie.

Wizyta delegacji komisji LIBE

Wizyta miała miejsce w piątek 23 listopada 2007 r.
Delegacja została poddana 45-minutowej kontroli bezpieczeństwa. Był to jedyny odwiedzony ośrodek, w którym przeprowadzono tak ścisłą kontrolę.
Członkowie delegacji spotkali się na początku z Sandrą Parnell, kierownikiem BIA w Harmondsworth.
Alan Hollett przedstawił ogólne informacje o Harmondsworth i ośrodkach zatrzymania.
Delegacja spotkała się również z członkami IMB.
Części członków delegacji zezwolono na zwiedzenie obiektów ośrodka, w tym części mieszkalnej i centrum edukacyjno-sportowego.
Pozostali członkowie delegacji, którzy nie zwiedzali obiektów ośrodka, pozostali w sali konferencyjnej.

Rozmawiali oni z zatrzymanymi.

Niektórzy z nich to „przypadki Dublin II ” – osoby, które wjechały do Wielkiej Brytanii przez inne państwo członkowskie UE i oczekują na odesłanie do tego kraju.

Jedna osoba z Liberii oświadczyła, że w ośrodku zatrzymania przebywa od 6 miesięcy. Inna osoba, pochodząca z Wietnamu, była wcześniej w więzieniu, a w ośrodku przebywała od 3 miesięcy. Inny zatrzymany pochodził z Jamajki – w ośrodku przebywał od 10 miesięcy, czekał na rozprawę sądową. Inne osoby pochodziły ze Sri Lanki, Azerbejdżanu, Pakistanu i Iraku. Zatrzymani skarżyli się na długość okresu zatrzymania i na brak odpowiednich informacji to tym, co się z nimi stanie. Ośrodek był czysty i dobrze wyposażony. Imigranci, którzy wymagają specjalistycznej opieki medycznej, są zabierani do lokalnych szpitali.

SPOTKANIE Z MINISTER ODPOWIEDZIALNĄ ZA KWESTIE AZYLU I MIGRACJI, CZŁONKINIĄ PARLAMENTU MEG HILLIER

Spotkanie z panią minister miało miejsce 23 listopada 2007 r. i trwało około godziny.

Pani minister cierpliwie wysłuchała pytań i udzieliła odpowiedzi.

W odpowiedzi na pytanie członka delegacji dotyczące braku górnej granicy długości okresu zatrzymania i wyjątkowo długiego przetrzymywania w niektórych przypadkach odnotowanych przez organizacje pozarządowe pani minister oświadczyła, że zdarzają się przypadki odmowy dobrowolnego wyjazdu i zatrzymanie takich osób zapewnia władzom krajowym wiedzę o tym, które osoby są nielegalnymi imigrantami. Co do imigrantów bez dokumentu tożsamości, paszportu lub dowodu osobistego, pani minister podkreśliła, że władze krajowe zachęcają osoby nieposiadające dokumentu tożsamości do skontaktowania się z właściwą ambasadą i współpracy w celu przyspieszenia całego procesu.

Ponadto dyskusja koncentrowała się na decyzjach organów administracyjnych dotyczących żądań osób ubiegających się o azyl i odwołań. Pani minister odpowiedziała, że kompetencje w tym zakresie posiada Ministerstwo Sprawiedliwości i przewidziana jest pełna procedura prawna oraz istnieją sędziowie specjalizujący się w sprawach imigracji, którzy zajmują się tymi żądaniami.

Członkowie delegacji poprosili o wyjaśnienie kwestii przetrzymywania dzieci w ośrodkach zatrzymania, zwracając szczególną uwagę na Yarl's Wood. Poruszyli również problem byłych przestępców, którzy przybywają w ośrodkach wraz z imigrantami i osobami ubiegającymi się o azyl, wspomnieli o sytuacji w zakresie opieki zdrowotnej, problemie zdrowia psychicznego i dostępie do Internetu. Pani minister zwróciła uwagę na fakt, że dzieci są bezpieczne; co do konieczności zmniejszenia liczby zatrzymanych dzieci oświadczyła, że rząd pracuje nad tą sprawą. Jeśli chodzi o zdrowie psychiczne i opiekę zdrowotną, pani minister wyjaśniła, że problemom tym poświęca się pełną uwagę. Co do dostępu do Internetu pani minister oświadczyła, że podejmowane są starania w celu poprawy tego dostępu w ośrodkach.

Członek delegacji zapytał, dlaczego tak wielu zatrzymanych jest przenoszonych między różnymi ośrodkami. Pani minister odpowiedziała, że przenoszenie ich z jednego ośrodka do drugiego nie jest celem, lecz praktyka ta jest czasami konieczna.

W dalszej części dyskusji zadano pytanie o kryteria stosowane przy ustalaniu, czy szybka procedura jest w danym przypadku odpowiednia. Członkowie delegacji chcieli dowiedzieć się, czy ma to związek z listą krajów bezpiecznych. Ze względu na możliwość istnienia sprzeczności między listą bezpiecznych krajów a listą krajów stanowiących zagrożenie wyrazili oni swoje obawy w związku z tą listą i zapytali, jak można uniknąć tych sprzeczności.

Pani minister oświadczyła, że istnieją trudności w ustaleniu narodowości imigrantów i osób ubiegających się o azyl. Administracja stosuje się do konkretnego okólnika ministerstwa, który dotyczy listy bezpiecznych krajów. Poza tym pani minister wyjaśniła, że rzeczywiście sprzeczny status takich osób jak Irańczycy i Afgańczycy jest obecnie przedmiotem dyskusji.

Członkowie delegacji na początku spotkania poprosili o przykładowe umowy między władzami publicznymi a spółkami prywatnymi, które prowadzą ośrodki zatrzymania oraz dane statystyczne dotyczące okresu zatrzymania. Pani minister zobowiązała się do dostarczenia delegacji Parlamentu wszystkich żądanych informacji. Jak dotąd nie otrzymaliśmy żadnych takich informacji ani dokumentów, pomimo kilku wniosków skierowanych przez sekretariat komisji LIBE Parlamentu Europejskiego.

ZALECENIA

1. Chociaż warunki panujące w ośrodkach wydają się na ogół dobre, zatrzymanie powinno być stosowane w drodze wyjątku, a nie jako ogólna reguła. Dla zatrzymanego znaczenie ma sam fakt zatrzymania i jakość decyzji, które do tego doprowadziły.

2. Okres zatrzymania powinien być ograniczony. Nie należy zapominać, że wśród osób ubiegających się o azyl są osoby po traumatycznych przejściach, które spowodowały decyzję o ubieganie się o azyl w UE.

3. W ośrodkach zatrzymania należy zagwarantować poradę prawną i informacje.

4. Należy unikać zatrzymywania dzieci, nawet dzieci pod opieką. Wszystkie przypadki, w których dzieci muszą przebywać z rodzicami, należy traktować w inny sposób. Jednakże jeżeli zatrzymanie jest nieuniknione, powinno ono trwać jak najkrócej. Dobro i kształcenie dzieci ma najwyższą wagę.

5. Zatrzymanie kobiet w ciąży powinno być zakazane.

6. W przypadku rodzin należałoby poszukać rozwiązania alternatywnego dla zatrzymania.

7. Należy zapewnić stosowanie w praktyce przepisów dotyczących osób w szczególnie trudnej sytuacji.

8. Zatrzymanym należy zapewnić opiekę medyczną, psychologiczną i psychiatryczną.

9. W ośrodkach przetrzymuje się wielu byłych więźniów o obcym obywatelstwie. Niektórzy z nich są zwykłymi przestępcami. Niektórzy zaś to osoby, które zostały skazane za nielegalny wjazd lub zbyt długi pobyt w Wielkiej Brytanii. Większość z tych ostatnich nie posiada dokumentów. Byli więźniowie o obcym obywatelstwie powinni zostać odseparowani od nielegalnych imigrantów.

10. Wielka Brytania powinno podjąć wszelkie środki w celu zmniejszenia liczby przypadków przenoszenia zatrzymanych z jednego ośrodka do drugiego w Wielkiej Brytanii, co dotyczy zwłaszcza przeniesienia do Szkocji i z Irlandii Północnej, gdzie obowiązuje inne ustawodawstwo. Ma to wpływ na ciągłość procedury prawnej i leczenia oraz zwiększa ryzyko utraty dobytku.

11. Należy poprawić wizytacje ośrodków przez organizacje pozarządowe, także podczas procedury powrotu.

12. Należy poprawić dostęp do Internetu we wszystkich ośrodkach.

13. Zastrzeżenia budzi zautomatyzowana praktyka (na odległość) udziału w rozprawie w sprawie zwolnienia za kaucją, a następnie brak możliwości kontaktu z doradcą prawnym.

14. We wszystkich ośrodkach zatrzymania należy przestrzegać następujących praktyk:
    - obecność niezależnych rad monitorujących,
    - wsparcie i pomoc prawna na miejscu (na wzór Rady ds. Uchodźców oraz Służby Doradztwa Imigrantom w Oakington)

- zapewnienie wielojęzycznych informacji
- zapewnienie obiektów wyznaniowych na miejscu.

15. Ponieważ szybka procedura wydaje się bardzo szybka, może skutkować niesprawiedliwymi decyzjami; należy dokonać jej przeglądu, aby szybkość nie uniemożliwiała uczciwego i sprawiedliwego rozpatrzenia poszczególnych przypadków.

Annex 1

European Parliament
Committee on civil liberties, justice and home affairs
Delegation to UK
21-23 November 2007

LIST OF PARTICIPANTS

MEMBERS OF THE EUROPEAN PARLIAMENT

Martine ROURE – Head of delegation
Panayiotis DEMETRIOU – Rapporteur

Sarah LUDFORD
Jean LAMBERT

Philip BRADBOURN (hors quota)
Mary HONEYBALL (hors quota)
Geoffrey VAN ORDEN (hors quota)

ASSISTANTS TO MEMBERS

Edoardo BOGGIO (assistant to Giusto CATANIA)
Pauline CHAIGNE (assistant to Martine ROURE)
Eirini GEORGIOPOULOU (assistant to Panayiotis DEMETRIOU)
Alastair LITTLE (assistant to Philip BRADBOURN)
Rachel SHEPPARD (assistant to Jean LAMBERT)

STAFF OF THE POLITICAL GROUPS

Mercedes ALVARGONZALEZ (EPP-DE)
Adam ISAACS (EPP-DE)
Annie LEMARCHAL (PES)
Joëlle FISS (ALDE)
Cristine SIDENIUS (GREENS)
Chiara TAMBURINI (GUE)

STAFF OF THE SECRETARIAT OF THE COMMITTEE ON CIVIL LIBERTIES, JUSTICE AND HOME AFFAIRS

Ana DUMITRACHE
Cristina RODRIGUES

STAFF OF THE EUROPEAN PARLIAMENT UK OFFICE

Dermot SCOTT

INTERPRETERS – EN and FR languages

K. TAYLOR (head of team)
S. BORDES
J. PEDUSSAUD

For further information on the delegation, please contact:

Ana DUMITRACHE
European Parliament
Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs
Tel: 0032 (0)2/28 41416
Mobile phone: 0032 (0) 475 754.668
Fax: 00 32 (0)2/28 44941
E-mail ana.dumitrache@europarl.europa.eu

Annex 2

ЕВРОПЕЙСКИ ПАРЛАМЕНТ PARLAMENTO EUROPEO EVROPSKÝ PARLAMENT EUROPA-PARLAMENTET
EUROPÄISCHES PARLAMENT EUROOPA PARLAMENT ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ EUROPEAN PARLIAMENT
PARLEMENT EUROPÉEN PARLAIMINT NA hEORPA PARLAMENTO EUROPEO EIROPAS PARLAMENTS
EUROPOS PARLAMENTAS EURÓPAI PARLAMENT IL-PARLAMENT EWROPEW EUROPEES PARLEMENT
PARLAMENT EUROPEJSKI PARLAMENTO EUROPEU PARLAMENTUL EUROPEAN
EURÓPSKY PARLAMENT EVROPSKI PARLAMENT EUROOPAN PARLAMENTTI EUROPAPARLAMENTET

European Parliament
Committee on civil liberties, justice and home affairs
Delegation to UK
21-23 November 2007

FINAL PROGRAMME

The purpose of the visit to UK is to ascertain directly the situation regarding the reception of asylum seekers and irregular migrants in UK, to check the implementation of Council Directive 2003/9/EC laying down minimum standards for the reception of asylum seekers, as well as to exchange views with government authorities and representatives of civil society.

This visit to UK follows similar delegations to Italy (Lampedusa), Spain (Ceuta and Melilla, Canary Islands), France (Paris), Malta, Greece (Samos and Athens) and Belgium.

Wednesday 21 November 2007

8:59	Eurostar train from Brussels to London
10:01	**Arrival in London** (Saint Pancras station)
10:01 – 11:00	**Travel by bus to the hotel and registration at the hotel** (NH Harrington Hall, Address: 5-25 Harrington Gardens, SW7 4JB London, Tel.: +44.20.73969696)
11:00 – 12:00	**Meeting with organisations and NGOs active in the field of asylum and immigration** (location: hotel NH Harrington Hall)

12:00 – 13:00 **Lunch** at the hotel

13:00 – 14:45 Travel by bus to the **immigration removal centre Yarl's Wood**[1] (Clapham)

14:45 – 17:00 **Visit of the centre**, discussion with the authorities

Yarl's Wood is a purpose-built immigration removal centre. Two blocks housed up to 900 detainees. One of the blocks opened in November 2001 but was closed following a disturbance and a fire in February 2002. The damaged block was razed. After extensive rebuilding, the second block opened in September 2003 with an initial capacity of 60. Capacity was expanded to 120 by August 2004, and to operational capacity of 405 by 2006. Since reopening it has become the main removal centre for women and families. [2]

17:00 – 19:00 Return travel by bus to hotel (NH Harrington Hall)

Free Dinner (suggestions for restaurants distributed to the delegation)

Night in London

Thursday 22 November 2007

8:00 – 10:00 Travel by bus to the **Oakington Immigration Reception Centre** (near Bedford)[3]

10:00 – 11:45 **Visit of the centre**, discussion with the authorities

The centre has been in operation since 2000. With an operational capacity of 300, the centre used to accommodate a mix of families, single males and single females. It was originally designed to accommodate people for maximum 10 days.
As the centre was due to close towards the end of 2006, it seems that there has been a reluctance to invest in facilities/services. However, it seems now that the functioning of the centre might be extended until June 2010. NGOs seem very concerned about the situation in this centre.
At present, it seems that only men are detained in the centre;

[1] Yarl's Wood Immigration Removal Centre
Twinwoods Road, Clapham, Bedfordshire, MK41 6HL

[2] Report on an unannounced short follow-up inspection of Yarl's Wood Immigration Removal Centre,13 – 16 February 2006 by HM Chief Inspector of Prisons

[3] Oakington Barracks, Longstanton, Cambridgeshire, CB4 5EJ

appreciatively 40 % of them are Foreign National Prisoners (persons from other countries who have finished their time in prison and are about to be returned to their country) (situation on the 8th November 2007).

11:45 – 13:45 Bus to London

13:45 – 15:00 **Lunch** in London – **proposed restaurant: Atrium**, Four Millbank, London SW1P 3JA Tel 0044 20 72 33 00 32

15:15 – 16:15 **Meeting with the Minister** in charge with asylum and migration issues, **Meg HILLIER MP**

16:15 – 17:00 Return to the hotel (NH Harrington Hall)

Free evening

Night in London

Friday 23 November 2007

8:30 – 9:30 Travel by bus to the immigration removal **centre Harmondsworth**[1] (near Heathrow Airport)

9:30 – 11:00 **Visit of the centre,** discussion with the authorities

Harmondsworth opened in September 2001. It used to be the largest immigration removal centre, holding around 500 people. Around 2,000 people each month used to pass through its reception area, at all hours of the day and night. Most spent only a short time there; though some could spend months or even years there.

Over recent years, the centre has experienced a major disturbance, and an apparently self-inflicted death. It closed in mid-2004 and reopened in October 2004. Given the closure of part of the wings, the capacity is now of 250 people.

Originally holding families as well as single men and women, it seems that at the time of the inspection carried out by HM Chief Inspector of Prisons in July 2006 Harmondsworth held single male adults only.

Number held on 17 July 2006: 481
Operational capacity: 501[2]

[1] Harmonsworth Immigration Removal Centre
Colnbrook by Pass, Harmondsworth, West Drayton, UB7 0HB
[2] Report on an unannounced inspection of Harmondsworth Immigration Removal Centre 17–21 July 2006 by HM Chief Inspector of Prisons

11:00 – 12:00:	Return travel by bus to London, to the EP Information Office	
12:15 – 13:00	**Press conference** (location: the EP Information Office, Anne's Gate, London SW1H 9AA)	2 Queen
13:00 – 13:45	Bus to the hotel (NH Harrington Hall)	

Free travel back

Possibilities for taking the Eurostar to Brussels:
14:32 (arrival in Brussels at 17:23), 16:05 pm, 16:55 pm, 18:32 pm, 19:35 pm

Annex 3

Organisations and NGOs
that were invited to the meeting which took place on the 21 November 2007, London

THE INDEPENDENT MONITORING BOARDS
ASSOCIATION OF VISITORS TO IMMIGRATION DETAINEES (AVID)
REFUGEE COUNCIL
IRR - INSTITUTE OF RACE RELATIONS
LIBERTY - ALSO KNOWN AS THE NATIONAL COUNCIL FOR CIVIL LIBERTIES
JESUIT REFUGEE SERVICE UK
NORTHERN IRELAND HUMAN RIGHTS COMMISSION
NATIONAL COALITION OF ANTI-DEPORTATION CAMPAIGNS
GROUP LONDON NO BORDERS
LONDON DETAINEE SUPPORT GROUP (LDSG)
BLACK WOMEN'S RACE ACTION PROJECT AND ALL AFRICA WOMEN'S GROUP

ORGANISATIONS SPECIALISED IN SPECIFIC CENTRES

YARL'S WOOD BEFRIENDERS
ASYLUM WELCOME (IRC Campfield House)
OAKINGTON FRIENDS VISITING GROUP
DOVER DETAINEE VISITING GROUP
HASLAR VISITORS GROUP

NGOS DEALING WITH LEGAL REPRESENTATION OF DETAINEES

BAIL CIRCLE
BAIL FOR IMMIGRATION DETAINEES (BID)
DETENTION ADVISORY SERVICE (DAS)
IMMIGRATION LAW PRACTITIONERS ASSOCIATION (ILPA)
REFUGEE LEGAL CENTRE (RLC)

ORGANISATION SPECIALISED IN MEDICAL MATTERS

MEDICAL JUSTICE NETWORK

ORGANISATIONS IN BRUSSELS

EUROPEAN COUNCIL ON REFUGEES AND EXILES (ECRE)
INTERNATIONAL ORGANIZATION FOR MIGRATION (IOM)
AMNESTY INTERNATIONAL
HUMAN RIGHTS WATCH (HRW)
FEDERATION INTERNATIONALE DES DROITS DE L'HOMME (FIDH)

Annex 4

The following countries are NSA designated states

NSA Countries from 1 April 2003

 Albania(ALB)

 Jamaica (JAM)

 The Former Yugoslav Republic of Macedonia (FYROM)

 Moldova (MDA)

 Serbia (SRB) including Kosovo (KOS)

 Bolivia (BOL)

 Brazil (BRA)

 Ecuador (ECU)

 Ukraine (UKR)

NSA Countries from 1 April 2003

 India (IND)

NSA Countries from 2 December 2005

 Mongolia (MNG)

 Ghana (GHA) Males only

 Nigeria (NGA) Males only

Sri Lanka (LKA) was removed from the designated list on 13 December 2006. Decisions made may still be certified on a case by case basis but should not be certified with reference to art. 94(3). This also applies to Bangladesh (BGD) which was removed from the de-signated list on 22 April 2005.

Bulgaria (BGR) and Romania (ROM) became part of the EU and were removed from the designated list with effect from

NSA Countries from 28 July 2007

 Bosnia Herzegovina (BIH)

 Gambia (GMB) Males only

 Kenya (KEN)

 Liberia (LBR) Males only

 Malawi (MWI) Males only

 Mali (MLI) Males only

 Mauritius (MUS)

 Montenegro (MNE)

 Peru (PER)

 Sierra Leone (SLE) Males only

You should also refer to the Fast Track Suitability List for further clarification

Consideration of the asylum and/or human rights claim made by an individual entitled to reside in one of the above countries must only be made by NSA trained Case Owners and accredited Senior Caseworkers.
A claim from any nationality may be certified on a case by base basis.
Please refer to the Asylum Instruction on Certification under Section 94 for further details